

Arrest

nr. 152 939 van 21 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 november 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 maart 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), beide aan de verzoeker ter kennis gebracht op 16 maart 2015.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. L. BROCORENS, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komt op 7 juni 2012 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op dezelfde dag asiel aan. Op 8 maart 2013 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 105 101 van 17 juni 2013 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

1.2. Op 13 maart 2013 en op 28 juni 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.3. Op 18 november 2013 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 28 november 2013 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag

1.4. Op 10 december 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.5. Op 28 oktober 2014 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 26 november 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die aan de verzoeker op 16 maart 2015 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 28.10.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4e van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 26.11.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan S. M. (...) te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN AAN S. M. (...) ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.

(...)”

1.6. Op 16 maart 2015 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Bij arrest nr. 141 562 van 23 maart 2015 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen deze beslissing. Tegen deze beslissing wordt tevens een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 169 671.

1.7. Op 16 maart 2015 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 18/03/2013, 03/07/2013 en 13/12/2013. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Kortrijk geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Zijn aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter (28/10/2014) werd verworpen op 26/11/2014. Het aangehaalde medische probleem kon niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen. Betrokkene heeft twee asielaanvragen ingediend op 07/06/2012 en 18/11/2013. Deze aanvragen werden verworpen op respectievelijk 17/06/2013 en op 28/11/2013. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Hoewel geen gunstig gevolg werd gegeven aan zijn verblijfsaanvragen, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze verder in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel en in het belang van de immigratiecontrole.

(…)”

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich tevens in het rechtsplegingsdossier van de zaak met het nummer 169 177.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op voor zover het werd ingesteld tegen de tweede bestreden beslissing, met name de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), omdat de verzoeker nalaat de samenhang aan te tonen tussen de bestreden beslissingen en deze beslissingen op basis van afzonderlijke rechtsgronden werden genomen.

3.2. De advocaat van de verzoeker, ter zitting gevraagd naar haar standpunt hierover, stelt dat het bestreden inreisverbod “*de consequentie is van de beslissing genomen met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet*” en dus wel degelijk samen met deze laatste beslissing kan worden aangevochten.

3.3.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die

verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling vereist dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Te dezen vraagt de verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift om de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 26 november 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, te vernietigen evenals het inreisverbod van 16 maart 2015. Hij geeft in het verzoekschrift evenwel geen enkele verantwoording voor het gegeven dat hij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijdt.

De Raad is van oordeel dat de thans voorliggende beslissingen, met name enerzijds de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en anderzijds het jegens de verzoeker getroffen inreisverbod op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

Het bestreden inreisverbod werd afgeleverd omdat geen gevolg werd gegeven aan eerder gegeven bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze eerder gegeven bevelen maken niet het voorwerp uit van het onderhavige beroep. De vaststelling dat pas nadat de eerste bestreden beslissing werd genomen zou zijn vastgesteld dat de verzoeker geen gevolg had gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten brengt niet met zich dat het bestreden inreisverbod als een “consequentie” van de eerste bestreden beslissing dient te worden beschouwd en is dus niet van aard om enige verknochtheid aan te tonen. De bestreden beslissingen vertonen aldus geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

3.3.2. Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep onvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partijen vertonen, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens, 10. *De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

Te dezen spreekt de raadsvrouw van de verzoeker, ter terechtzitting gewezen op de exceptie van niet-ontvankelijkheid, zich niet uit over welke beslissing als de belangrijkste beslissing moet worden beschouwd. Gelet op het gegeven dat er geen indicatie voorligt van het feit dat aan één van de aangevochten beslissingen een zwaarwichtiger belang zou moeten worden toegedicht dan aan de andere, is het beroep enkel onvankelijk in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

3.3.3. Het beroep is derhalve onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, met name de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

4. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1.1. In een eerste middel, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Tevens wordt een manifeste beoordelingsfout opgeworpen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“4.1.1. De eerste bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuursbeslissing gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

In casu worden de belangen van de verzoeker geschaad.

De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat de medische elementen aangehaald door de verzoeker niet weerhouden zouden kunnen worden om een verblijfsvergunning te bekomen.

4.1.2. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat er op een onredelijke wijze rekening werd gehouden met de omstandigheden eigen aan situatie van de verzoeker:

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

“Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het “afdoende” karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig” (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

“Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 – 56).

Uit wat hierna volgt blijkt dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken kennelijk onredelijk is.

4.1.3. Overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen, indien deze ‘op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft’.

In de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar het verslag van de arts-adviseur.

Er wordt gesteld dat uit het medisch advies van de arts-adviseur niet blijkt dat betrokkenen lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Het advies van de arts-adviseur leest als volgt:

“Uit het standaard medisch getuigschrift, dd. 17/10/2014 en de medische stukken, dd.07/05/2014, 14/10/2014 en 15/10/2014 blijkt dat de beschreven aandoening actueel geen reëel risico inhoudt voor

het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Aangaande de sinusitis dient gesteld dat deze inmiddels afdoende heelkundig behandeld werd . aangaande sequelen van een doorgemaakte TBC op 16-jarige leeftijd dient gesteld dat hij bij recent onderzoek is gebleken dat deze TBC destijds afdoende is behandeld? Er momenteel geen sprake is van een actieve tuberculose en er uiteraard niet moet behandeld worden. Aangaande de haemoptoe dient gesteld dat uit het dossier blijkt dat deze een onschuldige origine heeft. Aangaande de psychische problematiek dient gesteld dat deze totaal niet gedocumenteerd wordt in het dossier en er ook nergens sprake is van enige behandeling hetgeen niet wijst op hoge graad van ernst. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.”

4.1.4. Echter wordt hier door de arts niet met alle aspecten van het dossier van verzoeker rekening gehouden.

De arts stelt enkel dat verzoeker heden ten dage geen actieve cellen van TBC meer heeft. En dat bijgevolg niet moet gekeken worden naar de behandelingen die voorhanden zijn in Pakistan.

Echter is dit wat kort door de bocht.

Uit medische attesten te lijden aan TBC letsels. De behandelende geneesheer stelt duidelijk dat verdere behandeling noodzakelijk is teneinde te verhinderen dat de TBC zou worden gereactiveerd.

Een goede opvolging van de TBC door een longarts is nodig.

Immers is het zo dat éénmaal je besmet bent geweest met TBC, deze cellen steeds in je lichaam blijven en zich op elk moment kunnen heractiveren.

Het risico op heractivatie is des te groter indien je in aanraking komt met mensen die besmet zijn met TBC.

Verzoeker behoort al tot de risicogroep om te hervallen, nu de cellen zich louter kunnen heractiveren.

Bij terugkeer naar Pakistan wordt dit risico nog eens veel groter. Zelf een risico dat excessief groot is.

Dit blijkt onder meer uit volgende cijfers van de Wereldgezondheidsorganisatie .

Volgens de WHO is Pakistan het 5de land met de hoogste graad van TBC-besmettingen. Maar liefst 61 procent van de TBC-besmettingen van het Midden-Oosten vinden plaats in Pakistan.

Elk jaar zijn er maar liefst 420000 nieuwe besmettingen.

Pakistan heeft niet enkel te kampen met veel besmettingen, maar ook met een hoog sterftecijfer. Pakistan is niet in staat om de ziekte in te dijken, nu zij niet over de nodige infrastructuur, medicijnen en kennis beschikt om de patiënten te behandelen.

Alleen al in 2012 stierven in Pakistan maar liefst 62000 mensen aan de ziekte.

TBC heeft verschillende varianten. Er is een variant die resistent is tegen de meest effectieve TVC-medicatie. In Pakistan zijn er maar liefst 620000 van dergelijke besmettingen vastgesteld in 2011. Hierbij vormen Pakistan het 4de hoogst gerankte land waar de zwaarste variant van TBC zich voordoet.

Het is wel duidelijk dat verzoeker indien hij dient terug te keren naar Pakistan een excessief hoog risico loopt, en een bijna onvermijdbaar risico op heractivatie van een ziekte waarvoor Pakistan niet de nodige behandeling heeft.

4.1.5. Het oordeel van de arts-adviseur is bijgevolg weinig concreet, nu zij geen rekening houdt met het zeer reële en grote risico op besmetting.

De arts-adviseur had met dit besmettingsrisico moeten rekening houden en dan ook moeten motiveren omtrent de behandelingen.

Louter uit het feit dat de TBC-cellen heden ten dage niet actief zijn, kan niet worden kan niet worden afgeleid worden dat de verzoeker bij terugkeer geen reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling .

Uit de voorliggende informatie is het geheel onredelijk dat tot het besluit wordt gekomen dat verzoeker kan terugkeren naar Pakistan

De motieven in de bestreden beslissing – en het verslag van de arts-adviseur – zijn niet draagkrachtig.

4.1.6. Een terugkeer naar Pakistan vormt een schending van artikel 3 EVRM in hoofde van verzoeker.

Er dient echter gewezen te worden op het feit dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens steeds een oordeel in concreto vormt, rekening houdende met alle omstandigheden van de zaak.

“... Bij de beoordeling van de vraag of er kan besloten worden tot de vaststelling dat artikel 3 van het EVRM al dan niet geschonden is houdt het EHRM rekening met de medicatie in het herkomstland en, doch in mindere mate, met de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en zorgen in het land waarnaar de vreemdeling zal worden uitgewezen. In bepaalde gevallen werd ook onderzocht of er nog familie aanwezig was en of er opvang voorhanden was in het land van herkomst. Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM betreft dan ook meer dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of van de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene.

Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van dit artikel.

Aldus motiveert het Hof in zijn arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling zich actueel niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. 40900/98 *Karara v. Finland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, *SCC v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, *Henao v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, *Ndagoya v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, *Amegnigan van Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, *Aoulmi v. Frankrijk*, par 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, *Yoh-Ekale Mwanje v. België*, par 81 e.v.)”

(Zie arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 11/02/2013, RvV 110 240)

5.1.7. In Pakistan zal de verzoekende partij geen beroep kunnen doen op de noodzakelijk medische opvolging en behandelingen. In Pakistan is de gezondheidszorg beperkt en niet voor één ieder toegankelijk.

In Pakistan is het besmettingsgevaar en zelfs de risico op sterfte ten gevolge van de besmetting dermate groot.

In Pakistan is geen afdoende behandeling aanwezig voor TBC-patiënten.

Hiermee wordt door de arts-adviseur echter geen rekening gehouden.

Bijgevolg is de beslissing niet gestoeld op alle medische aspecten van verzoeker.

5.1.8. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken is zoals hierboven uiteengezet niet gebaseerd op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Er is geen redelijke en verantwoorde beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken

De bestreden beslissing is zelfs manifest in strijd is met artikel 3 E.V.R.M. Dat wegens miskenning van deze verdragsbepalingen alleen al tot onzorgvuldigheid en onredelijkheid kan besloten worden.

4.1.. De eerste bestreden beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden."

4.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de manifeste beoordelingsfout.

Hij betoogt dat niet met alle aspecten rekening gehouden werd door de ambtenaar-geneesheer. De behandelende geneesheer zou duidelijk gesteld hebben dat verdere behandeling noodzakelijk is teneinde te verhinderen dat de TBC zou worden geactiveerd. Pakistan zou het vijfde land zijn met de hoogste graad van TBC besmettingen.

In een tweede middel stelt verzoeker een schending voor van de artikelen 7, 74/13, 74/14 en 62 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat bij het opleggen van het inreisverbod geen rekening gehouden werd met zijn specifieke situatie, zijnde de medische problemen. Er zou geen afdoende motivering zijn gegeven omtrent de termijn van het inreisverbod. Zijn medische regularisatieaanvraag zou nog niet ten gronde zijn beoordeeld.

De verwerende partij behandelt beide middelen tezamen en heeft de eer te antwoorden dat verzoekers medische regularisatieaanvraag reeds beoordeeld werd door de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 26 november 2014 en in de ontvankelijkheidsbeslissing van 26 november 2014 op het moment dat de beslissing houdende het inreisverbod werd genomen.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer luidt immers als volgt:

"(...) Uit het standaard medische getuigschrift d.d. 17.10.2014 en de medische stukken d.d. 07.05.2014, 14.10.2014 en 15.10.2014 blijkt dat de beschreven aandoening actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Aangaande de sinusitis dient gesteld dat deze inmiddels afdoende heelkundig behandeld werd. Aangaande de sequellen van een doorgemaakte TBC op 16-jarige leeftijd dient gesteld dat bij recent onderzoek is gebleken dat deze TBC destijds afdoende is behandeld, er momenteel geen sprake is van een actieve tuberculose en er uiteraard niet moet behandeld worden. Aangaande de hemoptoe dient gesteld dat uit het dossier blijkt dat deze een onschuldige origine heeft. Aangaande de psychische problematiek dient gesteld dat deze totaal niet gedocumenteerd wordt in het dossier en er ook nergens sprake is van enige behandeling hetgeen niet wijst op de graad van ernst. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.(...)"

De ambtenaar-geneesheer oordeelde in zijn advies dat de sinusitis inmiddels afdoende heelkundig behandeld werd. Aangaande de sequellen van een doorgemaakte TBC op 16-jarige leeftijd stelde de ambtenaar-geneesheer dat uit recent onderzoek is gebleken dat deze TBC destijds afdoende is behandeld, er momenteel geen sprake is van een actieve tuberculose en er uiteraard niet moet behandeld worden. Aangaande de hemoptoe gaf de ambtenaar-geneesheer aan dat uit het dossier blijkt dat deze een onschuldige origine heeft. De ambtenaar-geneesheer concludeerde dat er geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. De verwijzing van verzoeker naar twee algemene rapporten die hij bij zijn verzoekschrift voegt, doen geen afbreuk aan de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer, die oordeelde dat er geen behandeling nodig is in het land van herkomst.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het UDN-arrest met nr. 141.562 van 23 maart 2015 onder meer wat volgt:

"Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn betoog dat zijn medische problematiek wordt "genegeerd" of dat "nergens" zijn gezondheidstoestand in rekening wordt gebracht.(...)"

Hieruit blijkt prima facie dat verzoeker die heden 31 jaar oud is, in het verleden afdoende behandeld is geweest voor TBC en dat dit heden geen behandeling behoeft. Verzoekers betoog dat hij geen medische opvolging in Pakistan kan krijgen voor zijn TBC letsels, en dat een goede opvolging van een longarts nodig is, waarbij op dit punt verwezen wordt naar een stuk gevoegd bij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die ondertussen beoordeeld werd, kan aan de voormelde medische beoordeling gedaan door de arts-adviseur geen afbreuk doen, evenmin als zijn verwijzing naar algemene informatie over tuberculose in Pakistan, dat hij voegt bij zijn verzoekschrift. Verzoeker is van oordeel dat aangezien hij reeds TBC heeft gehad, het risico om opnieuw besmet te geraken excessief hoog ligt bij terugkeer, waardoor artikel 3 EVRM wordt geschonden, maar hij toont dit niet aan met medische attesten en zelfs als dit zo mocht zijn, toont verzoeker met de verwijzing naar algemene informatie over TBC in Pakistan niet aan dat hij dan gelet op de elementen die zijn zaak kenmerken geen afdoende behandeling kan krijgen in zijn land van oorsprong zoals hij het destijds als 16-jarige ook mocht ontvangen.(...)”

Zelfs indien verzoeker terug besmet zou worden in zijn herkomstland, dan nog toont hij niet op grond van concrete elementen aan dat hij geen behandeling kan krijgen in zijn herkomstland, wat hij reeds eerder wel heeft gekregen.

De artikelen 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet handelen over een verwijderingsmaatregel, die thans niet het voorwerp uitmaakt van huidige vordering. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

In het inreisverbod werd wel degelijk afdoende gemotiveerd waarom geopteerd werd voor een termijn van drie jaar, namelijk omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en op grond van het feit dat de medische regularisatieaanvraag werd verworpen en dat een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk werd gemaakt. Verzoeker toont niet aan omtrent welke elementen de verwerende partij nog verder diende te motiveren die zijn situatie kenmerken.

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de manifeste beoordelingsfout, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.”

4.1.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

4.1.3.1.1. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden

voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)"

Aldus blijkt uit het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat de beoordeling van het in artikel 9ter, § 1, eerste lid, vermelde risico toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister c.q. staatssecretaris is aangesteld en dat de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging om medische redenen.

Uit het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volgt dan ook dat het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, beslissend is voor het onontvankelijk verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

In het advies van de arts-adviseur van 26 november 2014 wordt het volgende gesteld:

"(...)

Uit het standaard medische getuigschrift d.d. 17.10.2014 en de medische stukken d.d. 07.05.2014, 14.10.2014 en 15.10.2014 blijkt dat de beschreven aandoening actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Aangaande de sinusitis dient gesteld dat deze inmiddels afdoende heelkundig behandeld werd. Aangaande de sequellen van een doorgemaakte TBC op 16-jarige leeftijd dient gesteld dat bij recent onderzoek is gebleken dat deze TBC destijds afdoende is behandeld, er momenteel geen sprake is van een actieve tuberculose en er uiteraard niet moet behandeld worden. Aangaande de haemoptoe dient gesteld dat uit het dossier blijkt dat deze een onschuldige origine heeft. Aangaande de psychische problematiek dient gesteld dat deze totaal niet gedocumenteerd wordt in het dossier en er ook nergens sprake is van enige behandeling hetgeen niet wijst op de graad van ernst. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

(...)"

Dit medisch advies, waarnaar wordt verwezen in de eerste bestreden beslissing en dat onder gesloten omslag samen met de beslissing aan de verzoeker werd overhandigd, dient te worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de eerste bestreden beslissing. In het licht van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient dan ook te worden nagegaan of er voldoende feitelijke gronden bestaan voor de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer en of er op grond van zijn vaststellingen al dan niet in redelijkheid kon worden besloten dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Immers, indien zou blijken dat aan het advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek kleefte en de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag.

Te dezen laat de verzoeker gelden dat de arts-adviseur niet met alle aspecten van zijn dossier rekening heeft gehouden. Uit de medische attesten blijkt immers dat de verzoeker lijdt aan TBC-letsels ten gevolge van problemen van een actieve longtuberculose waarvoor hij op 16-jarige leeftijd gedurende zes maanden medicatie heeft gekregen en dat de behandelende geneesheer stelt dat verdere behandeling noodzakelijk is teneinde te verhinderen dat de TBC zou worden gereactiveerd en dat een goede opvolging van de TBC door een longarts nodig is. Bij een terugkeer naar Pakistan zou het risico op “heractivatie” excessief hoog zijn.

De verzoeker laat evenwel na *in concreto* te verduidelijken uit welke medische attesten zou blijken dat hij een behandeling nodig heeft voor zijn TBC-letsels. Uit het medisch advies van de arts-adviseur, evenals uit het standaard medisch getuigschrift van 24 oktober 2014, blijkt dat de verzoeker zijn aanvraag om een verblijfsmachtiging steunt op vier verschillende aandoeningen, met name de sinusitis, de sequelen van een doorgemaakte TBC, de haemoptoe en een burn out en depressie. Uit het standaard medisch getuigschrift kan worden afgeleid dat de verzoeker een operatie voor sinusitis heeft ondergaan en dat hij medicamenteus behandeld wordt met nasonex en anesthetica. De verzoeker toont niet aan – en er blijkt ook niet uit de stukken van het administratief dossier – dat deze medicatie noodzakelijk is voor zijn TBC-letsels noch dat voor de behandeling van zijn TBC-letsels een operatie vereist is. Hoewel de behandelend geneesheer in het standaard medisch getuigschrift vermeldt dat een “reactivatie” van de TBC een mogelijke complicatie zou zijn indien de behandeling wordt stopgezet, blijkt uit het geheel van de gegevens niet – en de verzoeker verduidelijkt ook niet – welke behandeling hiermee wordt bedoeld. Aldus maakt hij, gelet op de ruime beoordelingsbevoegdheid waarover de ambtenaar-geneesheer bij het beoordelen van het in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet genoemde risico beschikt, niet aannemelijk dat in het advies van de arts-adviseur van 26 november 2014 op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt gesteld dat aangaande de sequelen van een doorgemaakte TBC op 16-jarige leeftijd er “*bij recent onderzoek is gebleken dat deze TBC destijds afdoende is behandeld, er momenteel geen sprake is van een actieve tuberculose en er uiteraard niet moet behandeld worden*”.

In zoverre de verzoeker aanvoert dat bij een terugkeer naar Pakistan het risico op “heractivatie” excessief hoog zou zijn, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd door medische attesten of enig ander begin van bewijs. Hij maakt hiermee geenszins aannemelijk dat het medisch advies van 26 november 2014 is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met een manifeste overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de arts-adviseur beschikt.

Waar de verzoeker aanvoert dat de arts-adviseur geen rekening houdt met het zeer reële en grote risico op besmetting, wordt er op gewezen dat de verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 28 oktober 2014 geen melding heeft gemaakt van enig besmettingsrisico in Pakistan. Bovendien kan ook de verwijzing naar algemene informatie over tuberculose in Pakistan, die hij bij zijn verzoekschrift voegt, geen afbreuk doen aan de beoordeling gedaan door de arts-adviseur.

Aangezien niet wordt aangetoond dat de arts-adviseur ten onrechte heeft geoordeeld dat de sequelen van de door de verzoeker doorgemaakte TBC niet moeten worden behandeld, is het niet relevant dat de verzoeker in Pakistan “*geen beroep (zal) kunnen doen op de noodzakelijke medische opvolging en behandelingen*”. De verzoeker voert dan ook niet dienstig aan dat in Pakistan geen afdoende behandeling aanwezig is voor TBC-patiënten.

Aldus toont de verzoeker niet aan dat de arts-adviseur, waar hij in zijn medisch advies van 26 november 2014 oordeelt dat “*er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980*”, niet met alle aspecten van zijn dossier rekening heeft gehouden.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing, die steunt op voornoemd medisch advies, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet schendt.

4.1.3.1.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n) iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de

handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Vooreerst wordt er op gewezen dat de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt, geen verwijderingsmaatregel bevat, zodat niet wordt ingezien op welke wijze de bestreden beslissing het in artikel 3 van het EVRM vervatte verbod op foltering en menonwaardige of vernederende behandeling zou schenden.

Bovendien kan een vreemdeling ingevolge de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens worden uitgesloten van de toepassing van artikel 3 van het EVRM indien geen vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend karakter van zijn aandoening blijkt en hoeft in dat geval geen verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst te worden gedaan (cf. RvS 28 november 2013, nr. 225.632).

In casu wordt in het medisch advies van de arts-adviseur van 26 november 2014 geconcludeerd dat *“(u)it het standaard medische getuigschrift d.d. 17.10.2014 en de medische stukken d.d. 07.05.2014, 14.10.2014 en 15.10.2014 blijkt dat de beschreven aandoening actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene”*. De verzoeker toont, gelet op wat hierover *supra* bij de bespreking van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt gesteld, het tegendeel niet aan.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan derhalve niet worden aangenomen.

4.1.3.1.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.1.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.1.3.3. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.1.3.4. Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel, dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

4.2.2. Gelet op het gestelde in punt 3.3.3. is dit middel niet-ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN